

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj:001-0-K-RZ-07-000 001
Bihać, 29.06.2007.godine

Rješenjem Vrhovnog suda F BiH broj 070-0-Kž-07-000 446 od 11.10.2007. godine prvostepena presuda ukinuta i određeno održavanje pretresa pred tim sudom.
Presudom Vrhovnog suda F BiH broj 070-0-Kžk-07-000 023 od 24.12.2008. godine optuženi Kecman Željko osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od 14 (četnaest) godine u koju kaznu mu se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija Hodžić Fikreta kao predsjednika vijeća, Pračić Ilvane i Marčetić Milana kao članova vijeća, sa zapisničarem Husarević Fatimom, u krivičnom predmetu protiv optuženog Kecman Željka, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ, postupajući po optužnici Kantonalnog tužilaštva USK-a Bihać broj Kt-37/03-RZ od 07.05.2007.godine, u prisutnosti kantonalnog tužioca Felić Nazifa, optuženog i njegovog branioca, advokata Vesne Rujević i porodica poginulih M. H., M. E. i K. H., dana 29.06.2007.godine donio je a 02.07.2007.godine javno objavio:

P R E S U D U

Optuženi Kecman Željko sin V. i majke D. rođene Č., rođen 20.06.1962.godine u B., Općina B. P., prebiva u B. L., ul. K. bb, JMBG ..., po nacionalnosti ..., državljanin ..., po zanimanju vojno lice, oženjen, otac dvoje mlđb. djece, pismen sa završenom srednjom školom, bivšu JNA služio 1981/82 u V., posjeduje rezervni vojni čin starijeg vodnika I klase, vodi se u vojnoj evidenciji kod Općinskog odjela odbrane u B. L., nije odlikovan, srednjeg imovnog stanja, do sada neosuđivan, protiv istog se ne vodi drugi krivični postupak, nalazi se u pritvoru od 11.05.2007.godine.

K R I V I J E

Što je:

U vremenskom periodu od 31. maja 1992.godine pa do kraja juna 1992.godine, tokom rata u Bosni i Hercegovini, u okviru širokog i sistematičnog napada vojske Republike Srpske usmjerenog protiv bošnjačkog civilnog stanovništva u općini S. M., kao pripadnik „6. Sanke brigade“, suprotno odredbi iz člana 3. stav 1. tačka a. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12. avgusta 1949.godine, nakon što su pripadnici te jedinice zarobili

civile-mještane sela H., Općina S. M., M. H., M. E. i K. H. i nakon što su ih doveli na brdo G. iznad tog sela, bez ikakvog povoda otpočeo njihovo maltretiranje tukući ih nogama i rakama a potom odvođeći jednog po jednog, malo dalje od mjesta njihovog maltretiranja, iz pištolja ispalio više metaka u trojicu zarobljenih civila koji su uslijed zadobivenih povreda u predjelu glave, na licu mjesta opisanog događaja umrli.

Dakle, za vrijeme rata u Bosni i Hercegovini, kršeći pravila međunarodnog prava izvršio ubistva zatočenih civila.

Čime je počinio krivično djelo-ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ-a SFRJ, pa se primjenom istog zakonskog propisa te primjenom člana 4., 5., 33. i 41. toga zakona

O S U Đ U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 15 (PETNAEST) GODINA.

U smislu člana 50. tačka 1. preuzetog KZ SFRJ u izrečenu kaznu zatvora optuženom se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru počev od 11.05.2007.godine pa nadalje.

U smislu člana 212. stav 3. ZKP-a FBiH, porodice poginulih M. H., M. E. i K. H. sa svojim imovinsko-pravnim zahtjevom upućuju se na parnični postupak.

U smislu člana 202. stav 1. ZKP-a FBiH, optuženi je dužan naknaditi sudu troškove krivičnog postupka u iznosu od 376,00 KM i paušal u iznosu od 100,00 KM, a u roku od 15 dana po pravomoćnosti presude.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo USK-a Bihać pod brojem KT-37/03-RZ dana 07.05.2007.godine podiglo je optužnicu protiv Kecman Željka, da je na način, u vrijeme i u mjestu kako je to činjenično opisano u izreci presude lišio života civile M. H., M. E. i K. H., te da je na taj način počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ. Nakon provedenog dokaznog postupka, kantonalni tužilac izmijenio je činjenični opis optužnice u pogledu vremena izvršenja krivičnog djela stavljajući optuženom na teret da je u periodu od 31.maja 1992.godine pa do kraja juna 1992.godine lišio života pomenute civile.

Porodice poginulih M. H., M. E. i K. H. postavile su imovinsko-pravni zahtjev prema optuženom, s tim da isti do kraja krivičnog postupka nisu precizirali.

Optuženi Kecman Željko tokom postupka pred ovim sudom nije želio da iznosi svoju odbranu, te se branio ćutanjem.

U dokaznom postupku saslušani su svjedoci optužbe M. Š., M. E., K. Z., D. H., Đ. D., M. R. i D. A., saslušan je vještak optužbe Dr. Mešić-Pašalić Semira, pročitani su materijalni dokazi optužbe i to zapisnik o uviđaju, ekshumaciji civilnih žrtava iz masovnih grobnica u H.

i V., Općina S. M. i obdukcija tijela sačinjen dana 04.10.1996.godine pod brojem: Kri-30/96 po istražnom sudiji Općinskog suda S. M., pročitani su obdukcioni zapisnici na ime M. H. (br.40 H.) od 06.10.1996.godine, pročitani su obdukcioni zapisnici na ime M. E. (br.41 H.) od 06.10.1996.godine, pročitani su zapisnici o ekshumaciji, obdukciji i identifikaciji ekshumiranih osoba pronađenih u pojedinačnim grobnicama na lokalitetu Općina S. M., naselje G. S., lokalitet „H.-G.“ i „H.-K.“ sačinjen po istražnom sudiji Kantonalnog suda u Bihaću br. Kri 10/03 od 08.04.2003.godine, pročitani su obdukcioni zapisnici na ime „NN“ (H.-G. tijelo br.1) pod brojem Kri-10/03 od 31.07.2003.godine, pročitani su zahtjevi Kantonalnog tužilaštva za pregled predmeta protiv optuženog dostavljeni Tužilaštvu BiH od 06.09.2006.godine, pročitani su akti Tužilaštva BiH broj:KTA-RZ-508/06 od 02.03.2007.godine, pročitani su izvodi iz kaznene evidencije za optuženog, a izvršen je uvid u fotodokumentaciju broj:105/03 od 07.03.2003.godine i fotodokumentaciju i crtež lica mjesta broj: 08/03 od 07.04.2003.godine sačinjen po pripadnicima KMUP-a Bihać. Istovremeno, saslušani su svjedoci odbrane optuženog i to: M. R. 1, Z. S., M. K. i K. N., a u spis su kao dokaz uvedena i rješenja Općinskog suda S. M., kojim je utvrđeno da su M. H., M. E. i K. H. umrli, te izvodi iz matične knjige umrlih za navedena lica.

Nakon ovako provedenog postupka, a cijeneći svaki dokaz ponaosob i u njihovoj međusobnoj povezanosti sa drugim provedenim dokazima, ovaj sud riješio je kao u izreci, a iz sljedećih razloga:

Svjedok Đ. D. u svom iskazu naveo je da je bio pripadnik prve čete šeste Sanske brigade i daje krajem maja i tokom juna njegova jedinica učestvovala u napadu-čišćenju terena u selu H.. Zajedno sa njim učestvovalo je oko 100 pripadnika iste jedinice. U tom selu pronašli su trojicu civila starije životne dobi, te se on sa kolegom M. R. i ostalim članovima jedinice uputio prema krajnjem odredištu, kanjonu S.. Oni su išli frontalno, a kako se pucalo i ubijalo, ti civili trebali su im biti garancija da na njih niko neće pucati i da slobodno mogu proći. Jedan od civila bio je obučen u trenerci, a druga dvojica koliko se sjeća bila su u košulji, a civil koji je rekao da ima četiri sina koji rade u inostranstvu, bio je u plavoj košulji. Nakon izvjesnog vremena ovoj trojici civila prišao je optuženi Kecman Željko koji je u četi obavljao dužnost evidentičara-čete i odmah ih počeo fizički maltretirati. Nije pokušao odbraniti te ljude, jer nije imao tu moć, sa Željkom nikad nije bio dobar, a smatrao ga je sadistom, jer je uživao u tuđim mukama. Kada su došli u kanjon S., optuženi je pozivao jednog po jednog civila i pucao im iz pištolja u glavu, dok je pucao civili su bili u sjedećem položaju, a on sve nije mogao ni gledati. Nakon toga, situacija je bila mučna, a on zbog tog događaja sa Željkom ni danas nije dobar. Poslije rata Željko je dolazio kod njega u firmu obrativši mu se riječima da su nekad bili dobri, pa da i dalje ostanu dobri. Smatra da su za ova ubistva znali i komandir čete i komandant brigade, ali da ništa nisu poduzeli. Prvi put je slučaj prijavio na nagovor školskog kolege H. M., na način što je otišao u Sarajevo i dao izjavu kod O. J..

Svjedok M. R. u svom iskazu naveo je da je bio pripadnik prve čete šeste Sanske brigade i da je sa svojom jedinicom učestvovao u „čišćenju“ terena u selu H.. Bio je u društvu sa Đ. D., te su u jednoj kući naišli na dva civila koji su im ponudili da uđu u kuću, oni to nisu prihvatili, a D. ih je pitao da li imaju oružja. Tada se pojavio optuženi Kecman i on ih je odveo sa sobom, čuo je da je bio još jedan civil ali on tog trećeg nije vidio. Uputili su se prema kanjonu rijeke S., nije vidio da ih je Željko maltretirao, ali je čuo od D.. Nije vidio ni sam čin ubistva, ali je čuo također od D. da su ta trojica civila ubijeni, a i drugi su pričali da su ti civili ubijeni. Obzirom na određene razlike u iskazu ovog svjedoka kojeg je dao na glavnom pretresu i u fazi istrage, svjedoku je predložen kompletan njegov iskaz u kojem je između ostalog naveo „Kecman Željko je od samog početka počeo maltretirati trojicu civila, ja nisam odobravao

takvo njegovo ponašanje, bilo mi je teško kao čovjeku sve to posmatrati, a kako se radi o nasilnom čovjeku ja se jednostavno nisam smio u to miješati da ne bi sebi našao posla. Kada smo stigli u kanjon iznad rijeke S., optuženi je naredio ovoj trojici civila da krenu za njim, ja sam pretpostavljao šta će on učiniti sa njima, a samo mjesto na koje je optuženi odveo ove civile je malo skrovitije, bilo je nekog drveća, tako da nisam mogao vidjeti samo događanje. Nakon izvjesnog vremena čuo sam pucnje, znam da je Kecman Željko imao pištolj koji je nosio za pojasom, situacija je bila mučna, te mi je prišao kolega iz čete Đ. D., koji mu je rekao da je on prisustvovao ubijanju ove trojice civila od strane Kecman Željka“. Nakon što je predočen iskaz ovom svjedoku iz istrage on je potvrdio da je sve to tačno, osim činjenice da je čuo pucnjeve, jer se u to vrijeme na sve strane pucalo.

Svjedok M. Š., supruga ubijenog M. E. u svom iskazu navela je da su kritičnog dana ona i suprug otišli na kafu kod stričevića M. H. i njegove supruge E., da je došla vojska i da je odvela H. i E. i oni se više nisu ni vratili. Dok je bila u izbjeglištvu u H., od V. E. čula je da joj je muž ubijen. Među vojskom koja je došla pred kuću prepoznala je J. sina, a u ratu su joj poginula i dva sina.

Svjedok M. E. potvrdila je navode svjedoka M. Š. da su njih dvije sa muževima E. i H. pile kafu kada je naišla srpska vojska. Nije se mogla sjetiti tačnog datuma ali zna da je bio petak te su odveli njenog muža H. i E.. Iz drugog sela su odveli H. K. te su svu trojicu ubili u G. blizu J.. Prvi put da joj je muž ubijen, saznala je drugi dan ujutro od komšije Č. B. a da joj je muž ubijen sa E. i H. rekao joj je i H. Č.. H.2 se krio po šumi, znao je sve informacije ko je koga ubio, vodio je o tome i evidenciju, pa je H.2 dala tri deke da donesu H., E. i H.1. Međutim, H.2 i njegova grupa u dekama su donijeli samo H. i E. a H.1 nisu htjeli donijeti iz razloga što je on iz drugog sela. Njih dvojicu ukopali su umotane u deke u mjesno groblje u M. a tom prilikom H.2 joj je rekao daje svu trojicu ubio neki Kecman od P.. Kada je u pitanju K. H. on je pronađen tek nakon rata a komisija ga je i pronašla u rejonu G. gdje je i ubijen, jer im je ona to rekla.

Svjedok K. Z. navela je da se sa svojim mužem H.1 sakrila u štager, da ih je tu pronašla srpska vojska i da je vidjela više tog štagera M. H. i M. E. kako stoje vezani žicom. Nakon toga svu trojicu su odveli u pravcu G., prema šumi. Ta vojska vratila se pred ikindiju, pjevali su i kada su vidjeli u bašti stare trklje kako su popadale, čula je kada su rekli „H.1 više neće brati niti jesti grah“. Od Z. R. čula je da su H.1 njezina braća ukopala u G. gdje je i ubijen, da su oni bili u pećini ispod brda G. i da su čuli kada su H., E. i H.1 ubijeni. Nakon izvjesnog vremena, H. i E. odnijeli su u dekama u selo i tu su ih ukopali.

Svjedok D. H. u svom iskazu naveo je da je napad na selo H. uslijedio 31.05.1992.godine, da je tom prilikom pobilo i satralo, da poslije nije bilo nekih napada, ali je bilo paljevina, te je zarobljavao ko je koga stigao. On se krio po šumi do prve polovine septembra 1992.godine kada je prešao na slobodni teritorij.

Svjedok D. A. u svom iskazu navodi da je tokom 2003.godine obavljao funkciju predsjednika Općinskog suda u S. M., da je vodio predmete istraga i da mu se bez poziva obratio Đ. D. i da je tom prilikom rekao da želi da da izjavu vezano za ubistvo trojice civila u selu H.. Na zapisnik kao istražnu radnju saslušao je Đ. D. i tom prilikom opisao je kako mu je svjedok Đ. D. ispričao, kako su prilikom čišćenja terena u selu H. zarobili trojicu civila starije životne dobi, kako su ih povelili sa sobom te da je te civile preuzeo optuženi Kecman Željko i da ih je svu trojicu u reonu G., kanjon rijeke S., prvo fizički maltretirao i izživljavao se nad njima, pa potom jednog po jednog ubio iz pištolja. Vezano za iskaz svjedoka Đ. D. sastavljen

je zapisnik, a na osnovu iskaza ovog svjedoka u vezi mjesta i načina ubistva trojice civila, te na osnovu iskaza svjedoka K. Z. u pogledu načina i pravca odvođenja M. H., M. E. i K. H., sačinjena je fotodokumentacija u obliku rekonstrukcije događaja.

Sud je u cijelosti prihvatio iskaze ovih svjedoka jer su oni na jasan, uvjerljiv i precizan način opisali činjenice koje su njima poznate vezano za ovaj krivičnopravni slučaj, njihovi iskazi se nadopunjuju i predstavljaju jednu cjelinu a oni su saglasni sa nalazom i mišljenjem vještaka za sudsku medicinu Mešić dr. Pašalić Semire i sa drugim provedenim dokazima kako subjektivne tako i objektivne prirode kojima je sud poklonio punu vjeru.

Vještak za sudsku medicinu Mešić dr. Pašalić Semira u svom nalazu i mišljenju navela je da su M. H., M. E. i K. H. umrli nasilnom smrću, odnosno da su sva trojica ubijeni. Prema nalazu ovog vještaka, Općinski sud u S. M. pod brojem:Kri-30/96 dana 04.10.1996.godine sačinio je zapisnik o uviđaju i ekshumaciji dvije pojedinačne grobnice u selu H., leševi su označeni brojevima 40 i 41, a ona je kao sudski patolog vršila ekshumaciju i obdukciju. Vezano za leš broj 40, prema nalazu vještaka u zaseoku M. vršeno je otkopavanje grobnice i na dubini od 30 cm pronađen je leš, a identifikacijom je utvrđeno da se radi o M. H. sinu M. rođen 1932.godine. Kada je u pitanju leš broj 41, u zaseoku M. izvršeno je otkopavanje pojedinačne grobnice prema kazivanju M. M. sina M. i na dubini od 50 cm pronađen je muški leš, a identifikacijom je utvrđeno da se radilo o M. E. sinu R. rođen 1940.godine. Kada je u pitanju M. H., prema nalazu vještaka pronađeni su višestruki prelomi gornje vilice sa desne strane i lijeve strane, sa sitnim odlomcima, te višestruki prelomi nosnih kostiju kao i očnih duplji. Prelomne pukotine se prostiru od donjeg dijela granice čeone kosti sa lijeve strane uzdužno i završavaju iznad lijeve čeone kvrge. Višestruki prelomi potiljačnih kostiju u visini potiljačnog otvora a jedna prelomna pukotina koja se prostire uzdužno središnjom linijom, završava u visini šava potiljačno tjemenog dijela. Prema nalazu ovog vještaka smrt je nasilna i nastupila je usljed povrede glave nanesene iz vatrenog oružja. Kada je u pitanju M. E., prema nalazu vještaka pronađene su povrede u vidu višestrukog preloma gornje vilice i ličnih kostiju sa desne strane te višestruki prelomi kraka donje vilice sa desne strane, prelomna pukotina koja se prostire preko sredine ljudske sljepoočne kosti sa desne strane i završava na dva cm od tjemenog šava. Smrt je nasilna i nastupila je usljed povrede glave koja je nanešena iz ispaljenog vatrenog oružja. Kada je u pitanju K. H., prema nalazu vještaka Kantonalni sud u Bihaću pod brojem: Kri-10/03 dana 08.04.2003.godine sačinio je zapisnik o uviđaju i ekshumaciji dvije pojedinačne grobnice. Vezano za grobnicu - tijelo broj 1, tijelo je bilo skeletirano, radilo se o civilnoj osobi, uz tijelo je pronađeno nešto ostataka odjeće, u vilici je pronađen zlatni zub - navlaka, a K. V. koji je prisustvovao ekshumaciji, izvršio je prepoznavanje i potvrdio da se radi o njegovom ocu K. H.. Kada je u pitanju uzrok smrti K. H., vještak Mešić dr. Pašalić Samira navela je da je smrt nastupila nasilno usljed povreda glave, lijevog humenusa lijeve skapule, rebara obostrano, a sve ove povrede nastale su iz ispaljenog vatrenog oružja a nanesene su iz neposredne blizine.

Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka za sudsku medicinu Mešić dr. Pašalić Semire, jer je isti dat u skladu sa pravilima nauke i struke, a njen nalaz potvrđen je i materijalnim dokazima a prije svega fotodokumentacijom lica mjesta sa lokacija gdje su pronađena mrtva tijela ubijenih M. H., M. E. i K. H. te materijalnim dokazima, zapisniku o uviđaju Općinskog suda S. M. broj Kri :30/96 od 04.10.1996.godine, te zapisniku o ekshumaciji, obdukciji i identifikaciji ekshumiranih osoba pronađenih u pojedinačnim grobnicama na lokalitetu Općine S. M., lokalitet „H.-G.“ i „H.-K.“ kojeg je sačinio Kantonalni sud u Bihaću dana 08.04.2003.godine pod brojem Kri : 10/03. Ekshumaciju i obdukciju pronađenih ostataka tijela navedenih civila zajedno sa vještakom Mešić-Pašalić Semirom

obavljao je i vještak Žujo dr. Hamza, specijalista za sudsku medicinu a njima su asistirali i ekspertni tim sastavljen od pripadnika F MUP-a Sarajevo, K MUP Bihać te pripadnici IPTF-a.

Kada se pažljivo analiziraju navedeni dokazi, kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj vezi, van razumne sumnje utvrđeno je da je optuženi Kecman Željko kao pripadnik prve čete, šeste Sanske brigade, zajedno sa svojom jedinicom učestvovao u napadu - čišćenju sela H., da su u selu pronađena trojica civila starije životne dobi: M. H., M. E. i K. H., da su isti zarobljeni i povedeni kao živi štit da pripadnici jedinice optuženog ne bi bili napadnuti od protivne strane, te daje te civile optuženi bez ikakvog razloga počeo da fizički maltretira, a kada su došli u kanjon rijeke S. - reon brda G., lišio ih je života, pucajući im iz pištolja u predjelu glave. Naime, svjedoci Đ. D. i M. R. u svojim iskazima saglasno su potvrdili da su kao pripadnici prve čete, šeste Sanske brigade učestvovali u „čišćenju“ terena u selu H., te da je njihova jedinica sa sobom povelu trojicu civila koji su im trebali poslužiti kao obezbjeđenje - živi štit od eventualnih napada druge strane. Kada se njihovi iskazi dovedu u vezu sa iskazima supruga ubijenih M. Š., M. E. i K. Z., sa sigurnošću se može zaključiti da su tom prilikom odvedeni upravo M. H., M. E. i K. H. H. i E. odvedeni su iz H. kuće a H.1 je bio sa suprugom u svom štageru za sijeno, kada je pronađen. Svjedok K. Z. tvrdi da kad su povelu njenog muža da je vidjela M. H. i E. kako su vezani žicom. Svjedok Đ. D. u svom iskazu precizno je opisao kako i na koji način je optuženi preuzeo ova tri civila, kako ih je fizički maltretirao, te kako ih je u kanjonu rijeke S., reon G. pucajući iz pištolja u predjelu glave svakom civilu ponaosob, lišio ih života. Svjedok M. R. potvrdio je navode svjedoka Đ. D. da je optuženi Kecman Željko preuzeo civile, da ih je maltretirao, da ih je odveo na skrovito mjesto, da nije vidio kada su ti civili ubijeni, ali mu je Đ. D. rekao da ih je ubio optuženi. Da je kod M. H., M. E. i K. H. smrt nastupila nasilno potvrđeno je i nalazom i mišljenjem vještaka za sudsku medicinu Mešić dr.Pašalić Semire, te materijalnim dokazima, zapisnicima o uviđaju, te obdukciji i ekshumaciji pronađenih tijela. Svjedok D. A. u svom iskazu naveo je da mu je svjedok Đ. D. na zapisnik u Općinskom sudu S. M. dao izjavu vezano za ubistvo trojice civila u reonu G., a koji su odvedeni iz sela H.. Svjedok M. E. navela je da je od komšije Č. B. odmah drugi dan saznala da su sva trojica ubijeni u reonu G. a nakon par dana od H. C. saznala je da je njih trojicu ubio izvjesni Kecman iz P. i daje tad H.2 dala tri čebeta da bi se donijela tijela ubijenih. Da su ova trojica civila ubijeni istog dana kada su i odvedeni proizilazi i iz iskaza svjedoka K. Z. koja je navela da se srpska vojska koja je odvela njenog muža H.1 vratila istog dana oko ikindije, da su pjevali i kada su vidjeli u bašti srušene trklje rekli su „H.1 više neće brati i jesti grah“. Ova svjedokinja navela je i to da joj je Z. R. pričala da je njen brat Č. H. bio u pećini ispod brda G., kada su ubijeni M. H., M. E. i K. H..

Utvrđeno činjenično stanje ovaj sud cijenio je i u krivičnopravnom smislu, pa je našao da su se u radnjama optuženog Kecman Željka, kako u objektivnom, tako i u subjektivnom smislu ostvarili svi bitni elementi bića krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142 preuzetog KZ SFRJ. Naime, optuženi zna da se kao pripadnik vojske Republike srpske za vrijeme ratnog stanja u BiH, prema zarobljenim civilima mora ponašati humano i da ih nesmije fizički maltretirati. Međutim, suprotno tome i suprotno odredbi člana 3 stav 1 tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.augusta 1949.godine, optuženi bez ikakvog razloga i povoda nakon što su pripadnici njegove jedinice, prve čete, šeste Sanske brigade zarobili civile-mještane sela H.: M. H., M. E. i K. H., prilazi istima i odmah ih počinje fizički maltretirati i kada su došli do kanjona rijeke S., na brdo G., dok su ovi bili u sjedećem položaju, iz pištolja iz neposredne blizine ispaljuje više metaka u trojicu ovih civila, koji su od zadobivenih povreda u predjelu glave na licu mjesta podlegli. Iako je znao da pištolj predstavlja opšte opasno sredstvo koje je podobno da se usmrti čovjek, da je znao da glava predstavlja vitalni dio tijela i da nanošenjem povreda u predjelu glave može lišiti života

M. H., M. E. i K. H., optuženi iz neposredne blizine ispaljuje više metaka u predjelu glave navedenih civila, što znači da je postupao sa direktnim umišljajem kao oblikom vinosti. Imajući u vidu opće stanje zdravlja optuženog, njegov odnos prema izvršenom krivičnom djelu, da je prije pritvaranja bio zaposlen, da nije bilo nikakvih okolnosti koje bi isključivale njegovu krivičnu odgovornost, to ga je ovaj sud i oglasio krivim za utuženo krivično djelo.

Odbrana optuženog Kecman Željka pokušala je obezbjediti alibi, tvrdnjom da optuženi u vrijeme kada su navedeni civili lišeni života, uopšte nije bio na licu mjesta u reonu sela H.. Tako svjedok M. R.1, zamjenik komandira prve čete, kao pretpostavljeni starješina optuženom u svom iskazu navodi da je njihova jedinica 20.06.1992.godine bila na koridoru, Općina M., da optuženi nije bio sa jedinicom, jer je dobio sedam dana slobodno zbog krsne slave. Svjedoci K. N. i M. K. saglasno su potvrdili daje krsna slava koju optuženi slavi bila 24.06.1992. godine, da je trajala tri dana i daje za sve to vrijeme optuženi bio kod kuće. Svjedok Z. S. naveo je da je bio pripadnik prve čete, šeste Sanske brigade, da je mobilisan kao sanitetlija- bolničar, da ne poznaje poginule, da njihova jedinica tokom rata nije bila u selu H., te da mu nije poznato daje bilo ko iz njegove jedinice ubijao civile.

Iskaze napred navedenih svjedoka, ovaj sud nije posebno cijenio u krivičnoppravnom smislu, kada je u pitanju krivična odgovornost optuženog. Optuženom je stavljeno na teret da je u vremenskom periodu od 31.05.1992.godine kada je izvršen prvi napad na selo H., pa do kraja juna 1992.godine na način kako je to navedeno lišio života civile: M. H., M. E. i K. H., pa je očito da se iskazima napred navedenih svjedoka nije mogao potvrditi alibi da optuženi u tom vremenskom periodu nije bio u reonu sela H.. Kritični događaj desio se prije 15 godina, prvi napad na selo H. uslijedio je 31.05.1992.godine, a nakon toga, tokom juna iste godine bilo je više upada - čišćenja terena od strane vojske Republike Srpske. Obzirom na protek vremena, niko od saslušanih svjedoka optužbe nije mogao sa sigurnošću tvrditi tačan datum odvođenja navedenih civila. Svjedok odbrane M. R.1, kao pretpostavljeni starješina optuženom, rekao je da je jedinica optuženog u kritičnom periodu koji je obuhvaćen optužnicom bila u reonu sela H.. I sam optuženi, iako se tokom postupka branio ćutanjem, prilikom ispitivanja svjedoka optužbe potvrdio je da se nalazio u reonu sela H. i da je bio na brdu G. kada su ubijeni navedeni civili. Naime, prilikom ispitivanja svjedoka Đ. D. na glavnom pretresu održanom dana 15.06.2007.godine na strani 54 i 55 zapisnika dok je ispitivao svjedoka, optuženi je naveo da je bio na licu mjesta udaljen 50 metara od mjesta gdje su ti civili ubijeni.

Vežano za vrijeme izvršenja krivičnog djela, odbrana optuženog prezentirala je sudu rješenja Općinskog suda S. M. te izvode iz matične knjige umrlih za M. H., M. E. i K. H.. Na osnovu tih dokaza, za M. H. dan smrti evidentiran je 30.06.1992.godine, za M. E. kao dan smrti evidentiran je 31.05.1992.godine, a za K. H. kao dan smrti evidentiran je 15.06.1992.godine. Međutim, iz navedenih rješenja vidljivo je da su postupci vođeni odvojeno od strane porodica poginulih, a kako se nije znao tačan datum smrti, navedeni su i različiti datumi. I pored različitih datuma, za svu trojicu ubijenih civila naveden je vremenski period od 31.05.1992.godine do 30.06.1992. godine kako je to i navedeno u optužnici.

Odbrana optuženog Kecman Željka pokušala je obezvrijediti iskaz svjedoka Đ. D. tvrdnjom da se radi o osobi koja je sklona konzumiranju alkohola i nervnom bolesniku koji se zbog bolesti liječio u odgovarajućoj ustanovi. Na te okolnosti saslušani su svjedoci M. R.1 i Z. S., pripadnici jedinice-čete u kojoj je bio optuženi koji su u svojim iskazima potvrdili da je optuženi sam sebe nazivao „paripina“ daje volio piti, daje bio nedisciplinovan, te daje zbog tog svog ponašanja i udaljen iz jedinice. Iako je i svjedok optužbe M. R. potvrdio daje svjedok Đ. D. volio popiti, on je u svom iskazu naveo i to da je D. bio ugledan i priznat u svojoj jedinici,

pa čak što više da je bio i zamjenik komandira voda. I sam svjedok Đ. D. u svom iskazu naveo je da se jedno određeno vrijeme liječio na psihijatriji, ali je obrazložio da je to posljedica ratnih strahota, da se potpuno izliječio i da je trenutno zaposlen u jednom preduzeću-pilani kao fizički radnik. Kada je u pitanju svjedok M. R.1, sigurno je da on imao interes da optuženi Kecman Željko ne bude oglašen krivim, jer je on bio pretpostavljeni starješina optuženom, pa bi se moglo postaviti pitanje i njegove krivične odgovornosti, ako ništa, a ono po sistemu objektivne odgovornosti, jer nije spriječio, odnosno ništa poduzeo da se pokrene krivični postupak protiv optuženog Kecman Željka zbog ubistva trojice civila. Svjedok Z. S. u svom iskazu naveo je da jedinica u kojoj je bio optuženi nikada nije bila u selu H., što su opovrgnuli svi svjedoci optužbe i odbrane, pa i sam optuženi, pa je očito, da je ovaj svjedok pristrasan i da je svojim iskazom pokušao osloboditi krivične odgovornosti optuženog. Kada se ima u vidu iskaz svjedoka Đ. D. koji je na glavnom pretresu naveo da ga je prije suđenja posjetio optuženi, govoreći mu „da bi i dalje trebali ostati dobri“, iskaz svjedoka M. R. na glavnom pretresu koji je u određenom dijelu bio različit u odnosu na njegov iskaz iz istrage, očito je da je optuženi tokom postupka pokušao uticati na svjedoke Đ. D. i M. R. da promjene svoj iskaz iz istrage, a kada to nije uspio, cilj odbrane bio je da ličnom diskreditacijom obezvrijedi iskaz svjedoka Đ. D.. Imajući u vidu činjenicu da svjedoci Đ. D. i M. R. prebivaju na području Republike Srpske, njihov iskaz dobiva još veći značaj jer su oni smogli snage i hrabrosti da dođu pred ovaj sud i da javno svjedoče o činjenicama koje su njima poznate vezano za krivično djelo koje je počinio optuženi Kecman Željko, kao pripadnik njihove jedinice-prve čete šeste Sanske brigade.

Sud je iz činjeničnog opisa izreke presude izostavio određene činjenice koje se tiču, vrste i kalibra pištolja iz kojeg je optuženi lišio civile M. E., M. H. i K. H., iz razloga što se tokom dokaznog postupka osim činjenice da je optuženi navedene civile lišio života iz pištolja, druge činjenice koje se tiču vrste i kalibra pištolja, te drugih karakteristika, nisu mogle utvrditi.

Sud je odbio prijedlog odbrane optuženog da se u svojstvu svjedoka pozove i sasluša S. M.. Naime, sud je ovaj prijedlog prihvatio, s tim da se odbrana obavezala da će obezbjediti prisustvo ovog svjedoka na pretresu koji je održan 29.06.2007.godine, a i pored datog obećanja, odbrana nije obezbjedila prisustvo ovog svjedoka. Kako je ovaj svjedok trebao da svjedoči na okolnosti na koje su svoj iskaz dali svjedoci M. R.1 i Z. S., to je ovaj prijedlog odbijen iz razloga što se saslušanjem ovog svjedoka ne bi utvrdilo drugačije činjenično stanje od onog koje je utvrđeno. Prijedlog odbrane da se provede vještačenje zrna pronađenog u skapuli ostataka tijela K. H., odbijen je iz razloga što to zrno uopšte nije dostavljeno kao dokaz od strane optužbe i što tog dokaza nema u spisu sa drugim materijalnim dokazima. Prijedlog odbrane da se iziđe na lice mjesta i obavi rekonstrukcija događaja odbijen je iz razloga što je optužba sudu prezentirala zapisnike o uviđaju, te obudukciji i ekshumaciji mrtvih tijela M. H., M. E. i K. H., fotodokumentaciju lica mjesta gdje su navedeni civili pronađeni i ekshumirani, kao i fotodokumentaciju koja predstavlja rekonstrukciju događaja o iskazima svjedoka K. Z. i Đ. D. vezano za mjesto odvođenja ubijenih civila i načina njihovog lišavanja života na brdu G., u kanjonu rijeke S.. Imajući u vidu napred navedene dokaze optužbe, po mišljenju ovog suda, ponovnom rekonstrukcijom događaja na licu mjesta, ne bi se doprinijelo utvrđivanju drugačijeg činjeničnog stanja.

Prilikom odmjeravanja kazne sud je uzeo u obzir sve okolnosti predviđene članom 41. preuzetog KZ SFRJ koje utiču da kazna bude veća ili manja (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti). Od olakšavajućih okolnosti sud je uzeo u obzir porodične prilike optuženog, obzirom da je isti oženjen, da je otac dvoje mladb. djece, te da je do sada neosuđivan. Od otežavajućih okolnosti sud je uzeo u obzir način izvršenja krivičnog djela, teške posljedice obzirom da su lišene života tri osobe, kao i upornost, drskost i bezobzirnost koju je optuženi

pokazao prilikom izvršenja krivičnog djela kada je bez ikakvog povoda i razloga počeo da maltretira poginule, koji su bili starije životne dobi, te da ih je dok su isti bili u sjedećem položaju i bespomoćni, pucanjem iz pištolja u predjelu glave lišio života. Stoga je ovaj sud optuženom izrekao kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina, smatrajući da ovako izrečena kazna zatvora u svemu odgovara težini počinjenog krivičnog djela, njegovoj društvenoj opasnosti i stepenu krivične odgovornosti optuženog kao počinioca, i da je ona dovoljna ali i neophodno potrebna da bi se postigla svrha kažnjavanja u vidu generalne i specijalne prevencije.

U smislu člana 50. tačka 1. preuzetog KZ SFRJ u izrečenu kaznu zatvora optuženom je uračunato vrijeme koje je on proveo u pritvoru počev od 11.05.2007.godine pa nadalje a u smislu člana 212. stav 3. ZKP-a FBiH porodica poginulih M. H., M. E. i K. H., sa svojim imovinsko-pravnim zahtjevom upućeni su na parnični postupak.

Kako je tokom dokaznog postupka utvrđeno da je optuženi zaposlen u Ministarstvu odbrane, daje vojno lice sa ličnim dohotkom od oko 700 KM toga je sud obavezao na plaćanje troškova krivičnog postupka, smatrajući da plaćanjem troškova krivičnog postupka optuženi neće ugroziti svoju i egzistenciju osoba koje je dužan da izdržava. Troškovi krivičnog postupka ukupno iznose 376,00 KM, a isti se odnose na troškove nagrade vještaku za sudsku medicinu, te troškove dolaska svjedoka na sud. Prilikom odlučivanja o paušalnom iznosu, sud se rukovodio imovnim stanjem optuženog te dužinom trajanja i složenošću ovog krivičnog postupka.

Zapisničar:
Husarević Fatima

Predsjednik vijeća:
Hodžić Fikret

PRAVNA POUKA

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana
Vrhovnom sudu F BiH, a putem ovog suda.